

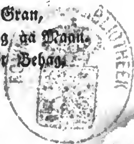
Skogmøte
has Torgjer Skjelle, i Guldbrandsdalen,
af
Edvard Storm.

Mel. Længe venta Lourdags-Qvellen engang kom.

Einslæ Sondags-Qvellen engaang for mæg va,
  Leit va da te heima væra.
Tytingen va gjor, paa Skogen strouk æg sta,
  Næverskrokkaa tok i Næven.
Knapt æg kommen va i Sæterdalen traang,
For æg monne høira Naake dar so saang,
  Maale tyktes mæg At æg kjendtes mæ,
  Agt paa detta lout æg giva.

Best æg gjønaa Kjærræ tita fram aa saag,
  Mindst æg venta henne roka,
Daa va da ho Kari so i Grase laag,
  Qvædde om sin kjære Make,
Førkiaa trudde ho aaleina va i Fre,
Utor Munnen ran qva Hjerta sa ho te,
  Da æg houre her Taa mi Jenta kjær,
  Bære mæg hell' Tyting smaka.

Gjønaa Dalen ran en liten Bek so fort,
  Fjedlæ sto paa begga Sie,
Elvabakken va mæ Gras aa Blomster foert,
  Hægg aa Older dekte Liæ.
Høgre op va voxe Fura, Bjørk aa Gran,
Granæ gammal va, ha baade Skjægg aa Mann.
  Denne Summars-Dag Va just mit Behag,
  Her i Dalen vil æg bia.

Fram mæ Elvæ sto en gammal Seljestu,
Uti Skuggen qvilte Jentaa.
Bort i Skogen var en Thunkadl monne bu,
Kari fryġtsom paa han venta.
Han i henna Saang fek visfnok stort Behag,
Kvem so hoire ho lyt stanna still' aa spak,
Naar ho qvæa vil Fuglane tei' still',
Strie Foss sit Loup maa standsa.

Inkje nok, mi Kari! tænkte æg mæ mæg:
Jendena dit Maal misunne,
Sjølve Thunkadl faafængt hermaa ette dæg,
Ønskie han dæg likna kunne.
Meira va da, Fisken still' i Vatnæ sto,
Kipr aa Faar paa Fjedlaa lysta hoira ho.
Gjek da mæ dei so, Kan du gjeta no
Qva æg ha taa Saangen funne.

Utaa for sæg sjol mit Sin i Loje brann,
Knapt æg sjek mit Oira trudde;
Bloe snøggar' hell' da plaa uti mæg rann,
Ukjendt Glea i mæg budde.
Kroppen bebra, Hjerta pikka Slag i Slag,
Aller ha æg levt, hell' venta slik en Dag,
Inkje sjol æg veit Korleis Kjærlæheit
Op aa ne paa Vete snudde.

Vakre Dal, so saang ho: vakrar' va du vist
Hadde du han Torgjer Skjelle!
Nei, mi Kari! sa æg, no syng du i misk,
Sjel du prya Dal aa Fjedle.

Mosalændt aa røiser, vakkert æ mæ dæg,
Thi din Arm æ Himmel onne qvert et Træ.
Kari! naar so du Inkje finst, so tru
Dal æ styg for mæg aa sydlæ.

Jentaa reint henfallæ, reint forondra va,
Her kun' ho mæg inkje venta,
Knapt ho kunne anna for ho vart so glad,
Daa ho mæg paa Maale kjende.
Førstningen ho tok mæg nok for enqvart Troldl,
For en Nyk hell' Thunkadl so her ha Tehodl.
Daa sto æg aa loe, Smilane sa ho:
Slue Gut! æg ska dæg henta!

Æ da meir te spørja korleis da gjek te,
Qva skull' æg no meira gjera;
Ne mæ Seljestuen slængde æg mæg ne,
Tæt mæ Jentaa lout da væra.
No me kysteš, klapteš, prata, saang aa loe,
Siaa fek me snart paa enqvart anna Hog,
Kjem da ofta paa, At me treffast so,
Kan me slike Daga bæra?

Forkiaa aa Guten paa Sætre.

1. Kvem æ no da so rusla Mæ Sætradør?
Aa æg da dæg so tusla Mæ Glase før,
So kom inn Guten min,
Aa trevla dæg fram te Gjellen,
Dar ligg: æg onne Fellen.

2. Ho Moer gjek heim i Garen For Mjelketie,
Ho blie nok ne i Dalen Ei litæ Rie.
Leg no dæg Ne mæ mæg
Te Solæ skin ne i Liæ,
Daa kjem ho Moer te Qviæ.

3. Aa gje ho vilde væra Te Middagsstund!
Wëg elska dæg, mi Kjæra! Taa Hjertens Grund,
Gje da maa Vara so,
At Dagen inkje skull' spretta
For me taa Lyst va metta.

4. Aa kanske ho tor drya, Mit vena Liv!
Aa ne mæ Bergeslya Motvind staaer stiv.
Va æg din Aa du min,
Aa inkje Naaken paa Jora
Wëg elska so min Ola.

5. I Faangie dit æg gjømme Al Hogsott mi,
Aa onne Ryaa gløyme Da so æg lie
Taa ho Moer, Taa han Broer,
Dei æ so mota te vilja
Os beggje To aatskilja.

6. Me vil kje syta længje, Min vene Gut!
Om Naaken vil os trængja, Da faaer vel Slut.
Seer æg dæg Elska mæg,
So ha æg Mot nok te bæra
Qva Møia da skull' væra.

En lystig Vise
om Landmandens Levnet.

Mel. Dydædle Pige, deilige Møe.

1.

Jeg er en simpel Bondemand, Enfoldig ret og slet, Naar Vadmel mig kun skjule kan, Da gaaer jeg meget net; Jeg spiser Suppe, Mælk og Grød, Poteter, Sild og Fisk, Ost, Smør og Brød, Ja Flesk og Kjød: Dog er jeg sund og frisk.

2.

Godt humlet Øl gjør mig nok qvik, Og stundom Brændeviin, Det er den Norske Bondeskik, Dog drak vi ei som Sviin, Som Mange i Kjøbstæder gjør, Der drak sig gal og fuld, Og siden gaae for hver Mands Dør Og tigger Brød og Suul.

3.

Nei, nei! det gaaer nok ikke an, I Suus og Duus at gaae For ordinair og fattig Mand Med Kone og Børn smaae, Naar Andre gik og drak sig fuld, Da dyrker jeg min Jord, Derved faaer jeg min Lade fuld, Sund Føde paa mit Bord.

4.

Og naar jeg Jorden dyrket har, Jeg roer paa Søen ud, Mit Fiskestel i Baaden taer, Og har det Haab til Gud, At han mig giver Sild og Fisk Til min Nødtørftighed, Den sætter jeg paa Bord og Disk, saa spiser jeg med Fred.

5.

Jeg yder min paalagte Skat Til den bestemte Tid Og dyrker baade Dag og Nat, Min Jord med største Flid; Den som er lad med Jordens Brug, Han er just ikke klog, Han tidt maae gaae med sulten Bug, Ret som et usselt Drog.

6.

Min Kone og min Datter god, De rygte Faar og Fæe: Alt Huusarbeid' med Lyst og Mod Gaaer rask fra Hænderne; Af Koen faaer vi Melk og Smør, af Faaret faaer vi Uld, Af Jorden faaer vi Korn og Høe, Det bedre er end Guld.

7.

Hvad Bakkels er og Dyresteeg, Det veed jeg intet om, Jeg agter ei Comedie-Leeg, Som tidt gjør Pungen tom: Ei Kaffe, Sukker, Slikkerie Vi Bønder bruge vil, Men Syre med lidt Vand udi, Vi gjerne drikke vil.

8.

At klæde sig paa Kjøbstedviis med Stads og Herrepragt, Det er en Bondes Plageriis, Jeg elsker Bondedragt, At rage Haar og Skjægget tidt, Det skyer jeg som en Pest; Nei, nei! jeg holder meer af mit, I Regn og Slud og Blæst.

9.

Hvad skjøtter jeg om Zobels Foer Om Ilder, Los og Maar, Saalænge jeg paa Landet boer, og bag ved Ploven gaaer, En Trøie af godt Faareskind, Tæt snøret om min Barm, Den kan nok for en Nordenvind Mit Legem holde varm.

10.

For Spanskrør skal en Hatlestav Mig følge hvor jeg gaaer, Med den gaar jeg i Grandelav, Med den mod Hunde slaaer: Jeg kjører ei i Kariol Men

bruger mine Been, Jeg sover ei i Sovestoel, Men ofte paa en Steen.

11.

Min Kone gaaer som andre fleer J Vadmel, Liin og Stry, Og naar jeg hende pyntet seer, Hun er som hun var ny; Hun Dameduge bruger ei, Ei Soelhat eller Slør, Som Byens Damer bruge, nei, Hun Solen skue tør.

12.

Hun veed af ingen kunstlet Lugt, Hun kjender Nellik ei, Hun holder meer af Jordens Frugt, Som blomstrer ved vor Vei; At sminke sig hun ei forstaaer, Nei det er Horeskik, Paa Kinden Træk af Roser staaer De hun som Baren fik.

13.

Om Vaaren hør vi Fuglesang, Den gier saa vakker Lyd, Da grønnes Træer, Mark og Vang, Da gaae vi ud med Fryd, Vor Plov og Spade gaaer med Lyst J Agrens sorte Skjød, Naar Gud gier en velsignet Høst, Saa faaer vi dagligt Brød.

14.

Om Sommeren, naar Engen staaer, J fulde Blomster Pragt, Snart ud med skarpe Ljaa vi gaaer Afmeie Engens Dragt, Vi vente Solens Varme, god, Skal tørke Høiet snart, Vi bringe det med Lyst og Mod Til Laden med en Fart.

15.

Naar Høstens Dage komme blid, Naar Kornet modnet er, Vor skarpe Sigd vi tage hid Med Lyst vi Kornet skjær, Vi det paa Stourer binder fast, Gud giv da Soel og Vind, At det kan tørres i en Hast, Saa bringe vi det ind.

16.

Naar Vinteren da lakker frem Med Kulde, Slud og Snee, Saa glade i vort Huus og Hjem, Vi rygte Faar og Fæe, Vi tærske, male, bage Brød, Vi sætte Alt i Stand, Vi spinde, væve, kaage Grød, Saa lever Bondemand.

17.

Jeg sover ved min Kones Barm, Der hviler jeg saa sødt Til Dagens Lys i hendes Arm, Jeg sover varmt og blødt, Endog jeg haver mangengang Om Dagen Slæb og Træl, Saa falder Tiden mig ei lang, Naar jeg er frisk og vel.

18.

Paa Søndags Morgen jeg opstaaer, Min Morgen Andagt gjør, Derpaa jeg hen i Kirken gaaer Guds Ord med Lyst jeg hør': Men om det skulde hende sig, Jeg ei i Kirken gik, Min Huuspostil tog, jeg for mig, Jeg der Opmuntring fik.

19.

See nu har jeg fortællet dig, Hvad Bonde-levnet er, Jeg Visen skrevet har for dig Min Byemand, hvor du er; Vel Mange er i Bye og Sted, Som spotter Bondemand; Men stop vi har god Øvrighed, I gamle Norges Land.

Bergen.
Faaes tilkjøbs hos Boghandler Arne E. Wichne.
Knutzons Bogtrykkeri.

En lystig Vise
om Landmandens Levnet.

Mel. Dydædle Pige, deilige Møe.

1.

Jeg er en simpel Bondemand, Enfoldig ret og slet, Naar Vadmel mig kun skjule kan, Da gaaer jeg meget net; Jeg spiser Suppe, Mælk og Grød, Poteter, Sild og Fisk, Ost, Smør og Brød, Ja Flesk og Kjød: Dog er jeg sund og frisk.

2.

Godt humlet Øl gjør mig nok qvik, Og stundom Brændeviin, Det er den Norske Bondeskik, Dog drak vi ei som Sviin, Som Mange i Kjøbstæder gjør, Der drak sig gal og fuld, Og siden gaae for hver Mands Dør Og tigger Brød og Suul.

3.

Nei, nei! det gaaer nok ikke an, I Suus og Duus at gaae For ordinair og fattig Mand Med Kone og Børn smaae, Naar Andre gik og drak sig fuld, Da dyrker jeg min Jord, Derved faaer jeg min Lade fuld, Sund Føde paa mit Bord.

4.

Og naar jeg Jorden dyrket har, Jeg roer paa Søen ud, Mit Fiskestel i Baaden taer, Og har det Haab til Gud, At han mig giver Sild og Fisk Til min Nødtørftighed, Den sætter jeg paa Bord og Disk, saa spiser jeg med Fred.

5.

Jeg yder min paalagte Skat Til den bestemte Tid Og dyrker baade Dag og Nat, Min Jord med største Flid; Den som er lad med Jordens Brug, Han er just ikke klog, Han tidt maae gaae med sulten Bug, Ret som et usselt Drog.

6.

Min Kone og min Datter god, De rygte Faar og Fæe: Alt Huusarbeid' med Lyst og Mod Gaaer rask fra Hænderne; Af Koen faaer vi Melk og Smør, af Faaret faaer vi Uld, Af Jorden faaer vi Korn og Høe, Det bedre er end Guld.

7.

Hvad Bakkels er og Dyresteeg, Det veed jeg intet om, Jeg agter ei Comedie-Leeg, Som tidt gjør Pungen tom: Ei Kaffe, Sukker, Slikkerie Vi Bønder bruge vil, Men Syre med lidt Vand udi, Vi gjerne drikke vil.

8.

At klæde sig paa Kjøbstedviis med Stads og Herrepragt, Det er en Bondes Plageriis, Jeg elsker Bondedragt, At rage Haar og Skjægget tidt, Det skyer jeg som en Pest; Nei, nei! jeg holder meer af mit, I Regn og Slud og Blæst.

9.

Hvad skjøtter jeg om Zobels Foer Om Ilder, Los og Maar, Saalænge jeg paa Landet boer, og bag ved Ploven gaaer, En Trøie af godt Faareskind, Tæt snøret om min Barm, Den kan nok for en Nordenvind Mit Legem holde varm.

10.

For Spanskrør skal en Hatlestav Mig følge hvor jeg gaaer, Med den gaar jeg i Grandelav, Med den mod Hunde slaaer: Jeg kjører ei i Kariol Men

bruger mine Been, Jeg sover ei i Sovestoel, Men ofte paa en Steen.

11.

Min Kone gaaer som andre fleer I Badmel, Liin og Stry, Og naar jeg hende pyntet seer, Hun er som hun var ny; Hun Dameduge bruger ei, Ei Soelhat eller Slør, Som Byens Damer bruge, nei, Hun Solen skue tør.

12.

Hun veed af ingen kunstlet Lugt, Hun kjender Nellik ei, Hun holder meer af Jordens Frugt, Som blomstrer ved vor Vei; At sminke sig hun ei forstaaer, Nei det er Horeskik, Paa Kinden Træk af Roser staaer De hun som Baren fik.

13.

Om Vaaren hør vi Fuglesang, Den gier saa vakker Lyd, Da grønnes Træer, Mark og Vang, Da gaae vi ud med Fryd, Vor Plov og Spade gaaer med Lyst I Agrens sorte Skjød, Naar Gud gier en velsignet Høst, Saa faaer vi dagligt Brød.

14.

Om Sommeren, naar Engen staaer, I fulde Blomster Pragt, Snart ud med skarpe Ljaa vi gaaer Afmeie Engens Dragt, Vi vente Solens Varme, god, Skal tørke Høiet snart, Vi bringe det med Lyst og Mod Til Laden med en Fart.

15.

Naar Høstens Dage komme blid, Naar Kornet modnet er, Vor skarpe Sigd vi tage hid Med Lyst vi Kornet skjær, Vi det paa Stourer binder fast, Gud giv da Soel og Vind, At det kan tørres i en Hast, Saa bringe vi det ind.

16.

Naar Vinteren da lakker frem Med Kulde, Slud og Snee, Saa glade i vort Huus og Hjem, Vi rygte Faar og Fæe, Vi tærske, male, bage Brød, Vi sætte Alt i Stand, Vi spinde, væve, kaage Grød, Saa lever Bondemand.

17.

Jeg sover ved min Kones Barm, Der hviler jeg saa sødt Til Dagens Lys i hendes Arm, Jeg sover varmt og blødt, Endog jeg haver mangengang Om Dagen Slæb og Træl, Saa falder Tiden mig ei lang, Naar jeg er frisk og vel.

18.

Paa Søndags Morgen jeg opstaaer, Min Morgen Andagt gjør, Derpaa jeg hen i Kirken gaaer Guds Ord med Lyst jeg hør': Men om det skulde hende sig, Jeg ei i Kirken gik, Min Huuspostil tog, jeg for mig, Jeg der Opmuntring fik.

19.

See nu har jeg fortællet dig, Hvad Bonde-levnet er, Jeg Visen skrevet har for dig Min Byemand, hvor du er; Vel Mange er i Bye og Sted, Som spotter Bondemand; Men stop vi har god Ovrighed, I gamle Norges Land.

Bergen.

Faaes tilkjøbs hos Boghandler Arne E. Wichne.

Knutzons Bogtrykkeri.

Pingakrisin.

Nye Visa

tau han Ola i Blauenntin.

Dikta i dan are Maunin i Aure atkjan Hondra aa auttaafemti.

Bergen.

Trykt og tilkjøbs hos Chr. Fr. Nissen.

Jengaa mæ dan Tonin:
Lænje venta, Laurdagskvælden eingaang, aa so viare.

Ove heile Lande drog ei Farsot rondt,
Maange vilde dan kje spara;
Men fø adle Man vart da kje lika vont —
Værstaa fø dei stora Kara.
Aa i heila Være inkje Doktar fans,
So fersto dan ritte Mautin, ritte Kans
Korleis Sykjo mæ
Adl si Sut aa Vee
Skolde rydjas utor Vegjen.

Her forslo kje korkje Lærdom heldaa Veet, —
Inkje Tyskjespraukje heldaa, —
Jdla Folkje vant pau adle Kanta leit,
Heile Velfære da gjeldaa;
Apetekje rokke no kje mejraa fram,
Krunæssinsdraapar, inkje Malurtdram,
Beiske Pillar kje
Kan kurera dei, —
Kva skje Folkje dau vel bruka?

Kven he haurt ei Nøra før he voraa slek
Mydlo adle Folk pau Jordæ? —
Lite nytta da aa være stor aa rik,
Naur dar vertaa slek ei Moro.

Pingane ve slettes inkje røkja te, —
Maange store Banka sjau me tomme æ:
Kor skje dau dei Smau
Skjelinjen vel fau,
Naur dei sjau dei Store tryte?!

Dei, so rigtig kloke væra, ve fortæl:
Kjøpmennona fer møkje vauga:
Bruka Pingavikslar uti Handelsstel,
So da va ei gammal Tvaaga;
At dei he ferlite Godl aa Sølv aa Sligt,
So i Vær kan stau mæ deira Vara ligt; —
Me ferstaur kje da,
Veet pau Slikt kje ha; — —
Noko mau vel gale vera!

Bankjen æ dau go so stend i Tronjems By,
Sølv i Kjedlarin skje ligja;
Aa tau gjevaa Normans Ærligheit staur Ny,
Mote han om Inkje tigga;
Tiæ jevna Alt, — ho jevna nok fø os,
Men fø Kisto ve me setja trufast Laus, —
Pingar sløisa bort
Dugaa inkje stort,
Fø ein Dalar mau me sveitta.

Frisk Mot, norske Guta! lat os Adla ha:
Sildæ gjengaa no te Fjero —
Utor jupaa Sjo letliva Kara ta
Store Rikdom op mæ Moro;
Gadne da æ fiint aa Notæ dan æ stærk,
Aa naur da velsignas detta Vetorværk,
Syte me kje ve,
Dau da røkje te,
Om me tæna lite heima

Aa Fjelkarane so bu i høga Nut,
Gutana i vena Liæ:
Me fø dei ve inkje have nokaa Sut,
Dei nok stænde sæg i Tiæ;
Grase vække feit aa kjekt om deiras Støl —
Aurin sprettaa uti klare Elvahøl,
Kjekkaa Skojen staur
Aa naur Slæin gaur,
Vinne Tømberstokjen Pingar.

Gutin, so imydlo Fjedle alas op,
Æ inkje blaut i Kjempenævin;
Mærg i Bein han ha aa ein fiirskaaren Krop,
Jento sete rau i Vevin;
Økse Gutin svinga, Jento Rokjen om,
Huusjerau aa Klæ ataut Pinge kom,
Kon lite Kjøpety
Henta dei frau By —
Vadmaule kan Kroppin varma.

Aa dan Matin, so ho Matmor reie te,
Frau Naturæ fram be henta,
Gola Aukirkodne fiint da male me,
Nærig Lepsa baka Jento;
Smøre, da æ fiint aa Ostin dan æ stærk,
Feer me Oldryk ataut, dau me gjære Værk
I aukan Haustadont,
Naur me svinga ront
Mæ ein Ljau aa Sigd i Haandæ.

Dan, so setaa ront om Sjo pau nakna Straand,
Kaffikoppin gjedna sluka;
Jamfrukjole tækaa Jento dar i Haand,
Kniplingar aa Silkje bruka;
He dei inkje Pingar uti Kisto si —.

Dei alikaveel da inkje lete bli: —
    Uti Krambuæ,
    Dar dei borga da, —
Sokka, naur dei skje betala.

Kvar sin Sjek lyt følja uti Stas aa Bram --
Me vee inkje Naakon lasta;
Men me tru dan kjemaa best te Maule fram,
So alt Daakkespæl ferkasta.
Her imydlo staute Fjedl me vaksa ut,
Mot i Bringo, Mærg i Beinæ ha kvar Gut;
    Bestaa ælskas op
    Baate Sjæl aa Krop,
Naur vaurt eie Land os mætta.

Me vee darfø Adle late Kroppin te,
Velta Stein aa Torvo venda;
Rydja Garin op, ferædla Faur aa Fæ,
Dau vil da mæ Tiæ henda,
At me Levemautin sjølvaa tvinga ut
Tau dan svarta Moldæ unde Li aa Nut;
    Feite Buskap dau
    Skje i Grase gau:
Smør aa Ost aa Kjøt os bringa.

Got me vilja leva, Naako bringa mæ
Te Kjøpstain fø aa sælja;
Dau me tækaa fram da adlalikaste,
Læte Byman dari vælja.
Ha han Pinga, ha me gjildaa Bjødleku;
Ha han Kjøpety, so ha me Mat i Bu;
    Byta skje me dau,
    Naako korje fau;
Adle æ me darme tænte.

Lat so Pingakrisin komma nok ei Gaang —
Skulin ha me gjengaa gjøno. —
Vetug Man ve inkje gjæra slekaa Spraang
At han tapa heila Lønæ.
Kvar ve passa pau aa stædla sæg so got:
Handilsman i Krambu, Herreman i Slot,
Bondin pau si Jor,
Adle stø i Or, —
Stræve rondt om høga Fjedle.

Fre me ha mæ Adle, — Blo aa Mannadrap
Skaffa Sorg aa lite Moro;
Men ifadl da gjeldaa, Norman i Truskap
Ingjen øvegjek pau Joræ;
Mote he han arva tau ei stærkaa Æt,
Svere svinga han i Slaje høgt aa let, —
Augo gnistra dau
So Lynildin blau,
Naur i Loftæ Toro ramla.

Stola Kongjen kan pau detta Truskapsfolk,
Om da skolde ljota prøvas;
Om ein Røvar kom mæ Spjut, Strisøks aa Dolk,
Mæ Fersvar dau skje kje tøvas;
Hjarta klappa varmt i Bringo her i Nor,
Ingjen gløime Eien so han Kongjen svor:
Dovragutane
Æ kje spøkja mæ,
Naur da gjeldaa Blo aa tappa.

Æ dar Naakon so pau detta tvila ve,
Dan lyt Kronikjen studera,
Syngja Sinklarviso — ho æ endau te —
Gamla Tapperheit te Æra;
Præstakaano mæ si Klokskap, Løvemot

Svinga sæg i Stakkjen pau ein snøddin Fot,
Dau ho ridde te
Fø Solatarne,
So vaur Styrkje vilde prøva.

Staute Kara gjæk pau baue Sior au
Kjølin mæ dan høga Bringo;
Lykko laga, Folkje skjænktes Vinskapslov, —
Arm i Arm me vandra kringo.
Arm i Arm me kjempa ve pau Sjo aa Land!
Leve Kongjen, Lovin aa kvar ærlæ Man!
Ove fredig Dal, —
Ove Svær pau Val, —
Brorskapsfanin evig vifta!!!

Attaapausaang.

Lenje kom æg te aa masa denne Gaang,
Alt fø laangaa vart no Viso:
Meiningjæ aleine va i denne Saang
Laute lit om Pingakrisin;
Men so vart æg uti Haaveskaulæ heit,
Aa da eina Rima i da ara beit,
So at Laajen kom
Laangst aa via om,
Kvikna Hamp, aa vakta Minne.

Fleire enn han Ola gjek da likaleis,
Naur dei vilde Strængjen gripa,
Stansa vene Lautin netop pau halveis,
Spælemannin sæt i Knipa;

Lande svinga sæg omkring i Suus aa Duus —
Ru da eina i da ara Felehuus,
Ljoe ørnas bort,
Naur da fære fort
Mydlo Himmelen aa Joræ.

Naur han Ola tomla dar pau Vingorgaang
Ove Blommedal, aa Liæ,
Drøime han sæg bort imødlo Røik aa Damp
Maange hondra Aur i Tiæ,
Høire Skraule i da heila Reiselag,
Ong aa gammal æ han pau slik Høgtisdag;
Syngaa, spela vilt
Te han har fert stilt
Hugjen uti Tonestraumin.

Kvar æ gla i Sit, han Ola gla i Saang,
Gla i Kongjen aa i Lande!
Hjarta ofta høgt i Bringo pau han spraang,
Naur imødlo Been aa Granne
Minne stemte i eit herlægt Kjempekva,
Aa naur Been aa Granne gjedna høiræ da,
Han frau Ott' te Kvel
Saang mæ Liv og Sjæl,
So da gljoma att i Fjedle!

En skjøn aandelig

ny Vise.

Til Opmuntring og Opbyggelse for den, som vil øve sig i Gudsfrygt, forlade det Timelige og beholde det Evige.

Forfattet af

Christi Olsdatter Nyre,

udi Vaasse Præstegield, i Vangens Kirkesogn.

Mel. Det er for vist paa Tiden snart.

1. O Gud, som er saa mild og blid,
Det kan vi see og kjende;
I Dag, i Dag er Naadens Tid,
Nu er her Tid at vende.
Thi Gud vil ingen Synders Død,
Men hjælper alle i sin Nød,
Som Dig og Dit Ord frygte.

2. Du er en Gud, som veed og seer,
Du Alting faaer at høre,

Som her i denne Verden skeer,
Med Ord og Gjerning gjøres.
Du er en Gud, som Alt forstaaer,
Du alle Ting saa vel formaaer,
Du Alting veed og kjender.

3. Fra Gud til Synd vi løbe an,
Ei veed af ham at kjende;
Vi drikke Synd, som Jorden Vand,
Og Ryggen til ham vende.
Ak, det var os en Skam og Spot,
Vi see, at Gud gjør mod os Godt,
Og vi gjør altid ilde.

4. Lad os ei længer fare vild,
Vi ere i Synd forvildet;
Gud kan sin Dør snart lukke til,
Vor Tid i Synd fordrive vil.
Lad os i Tide vende om,
Imens vi have Tid og Rum,
Før Naadens Dør tillukkes.

5. Gud kan ei længer være blid,
Vi os paa Synd beflitte;
Han længer os ei hjælpe vil
Med slig unyttigt Levnet.
Gud kan snart komme før vi veed,
Det bliver os for skrækkelig,
Gud os i Synd bortrykker.

6. Ak! lader os betænke det,
Hvad Ende der vil tage,

Naar vi Guds Ord foragte vil,
Han ingen Synd vil have.
Gud os i Naade byder til,
Vi Satan mere lyde vil;
O Gud, du os omvende.

7. Gud har godt Taal, han vil os vel,
Hvor gruelig vi synde;
Ak, kom ihu vor arme Sjæl,
Lad os til dig omvende.
Naar Naadens Tid vi raser bort,
Det er for seent at vende om,
Vi for Guds Dom skal møde.

8. Den Evighed, os forestaaer,
Den bliver slet foragtet,
Det Timelige stræbes paa,
Det Aandelig bortkastet.
Betænk, hvad Ende det vil faae,
Den milde Gud de vende fra,
Til evig Tid at brændes.

9. Men den, som tale vil om Godt,
Det vil de intet høre,
Men de belee ham dog med Spot,
Det Grummeste de gjøre,
At de i Synden fare vild
Og ikke frygte for den Ild,
Som de Fordømte brænder.

10. O nei, her hjælper ingen Raad,
De vil sig ei omvende;

De gaaer saa fort den brede Vei
Og er i Synd forvildet;
Ak de er blind paa Syndens Vei,
Guds strænge Vrede sandser ei,
Men løber Satan imøde.

11. O Menneske, de fare vild,
Det kan vi see og kjende,
At de her bruge Satans List,
Fra reene Guds Ord vende.
De onde Folk har ingen Roe,
Det er saa tungt for mig, at boe
Blandt dem, som Freden hader.

12. Jeg beder Broder, Søster kjær,
Paa Herrens Veie vandrer,
At Evigheden er os nær,
Gud gjøre vil Forandring;
I Naadens Tid at vandre saa
Med Lazarus der ind skal gaae
Til Gud i evig Ære.

Ende.

Trykt i Bergen 1833.

Til Trykken befordret af Brynild Aland, og sælges for 4 ß.

En ny Vise

om Fiskeriet

i Almindelighed.

Bergen.

Forfattet og forlagt af Askild Johannessen Bøe.

1856.

Mel. En Bondemand paa Landet 2c.

Kom hid, min Ven, at høre en Sang om Fiskeri,
Om hver en Stand i Norden, hvorledes den maa stri'
For Hustru og for Børn til deres daglig' Brød.
De trodse mange Farer og lide ofte Nød —
ofte Nød.

Men Mange er desværre som ikke lægger an
Sine sammenslæbte Penge til den nødvendig Plan.
Hvor Mange er vel ikke, som sætte til paa Kro
De Penge, han fortjente med Møie og Uro —
og Uro.

See, Høsten er alt kommen! Nu maa vi lave til.
Hver drage til sin Kjøbstad, saa er' vi vante til;
Vi spørge vores Kjøbmænd, om de vil gi' Kredit,
Naar Fisket det er sluttet, saa skal Enhver faa Sit —
hver faa Sit.

Endeel af Kjøbmænd svarer, at Kredit skal du faa,
Og meget hastigt spørger dig, hvad du vil kjøbe saa.
Lidt Tobak, Hamp til Garn og Bastetoug dertil,
Lidt Brændeviin og Kaffe jeg ogsaa have vil —
have vil.

Men hør, min gode Kjøbmand, to Ting, som jeg har glemt:
Tre Skjæpper Rug til Komler, dem maa jeg ha' bestemt,
Og Støvlerne er' slidte, dertil jeg maa ha Lær;
Alt dette faar du skrive, Gud veed, naar du faar meer —
ja faar meer!

Nu har vi faaet Varer at sætte os istand,
Nu vil vi see os efter en Vos til Leigemand.
Før Jul præsis tre Dage da maa han være her,
Saa vil vi prøve Lykken imellem Havets Skjær —
Havets Skjær.

Østlænding er alt kommen med sin runde Egebaad,
I sine Faareskindspelse han ofte bliver vaad;
Men han derfor ei sørger, men altid te'er sig glad,
Han aldrig meget pruter, men betaler akkurat —
akkurat.

En Sekt er her og kommen, som er af Kvækeren,
Og deres Hjemsted er meest udi Stavangers Lehn.
De ofte fiske meget, men ei mod Lovens Bud,
Men Sakramentets Orden vil de gjerne rydde ud —
rydde ud.

Nu foer den stolte Karmsunds-Boer seilende forbi
Med sine malte Baade med Garn og Nøter i;
Ja han fortjener Penge, i Tusindtal han faar,
Sin Kredit han betaler og Resten Vossen faar —
Vossen faar.

Du faar see Folk paa Baade, som komme her i Lag
Med grønne Braat paa Huen og Svinerummet bag;
Og spørg om Svinets Alder, da skal du faa til Svar,
At fjorten Dage gamle er hver eneste jeg har —
som jeg har.

Nu komme vi til Haringen, han er her og iblandt:
Med sine nye Jægter han seiler saa gallant.
Endeel med gamle Skøiter gaar her med Proviant,
I Vanterne hæng' Svinelaar, see til, saa er det sandt —
ja er sandt.

Jeg Tysnæsøen glemmer ei, men kommer den ihu.
Jeg har om endeel drømt, at du ei skal være tru.
Om dig jeg ei vil sige meer: med Fisket gaar det smaat,
Og hvis en Deel ei fiske, saa gaar du bankerot —
bankerot.

Men kommer du til Stolmeren, han arleis fiske kan,
Og dertil er han ogsaa en meget rask Sømand.
Og kommer du lidt længer nord, de fiske har ei glemt,
De har saa mangt et vakkert Laas med Barke-Note stængt —
Note stængt.

De rappe Gane-Jenter har jeg uskjønsomt glemt;
Men nu de skal faa høre, hvad jeg har om dem tænkt:
Endeel gaa hjem til Moder sin med Pengepungen fuld,
Endeel udaf Naturen fik Belønning udi Skjul —
udi Skjul.

De synge kan min Vise, men ikke blive vred,
Den simpelt er forfattet, men Sandhed hænger ved.
Til Slutning vil jeg ønske, at Fisket varer ved,
Saa Norges Fiskebønder derved faar dagligt Brød —
dagligt Brød.

Koster 3 Skill.

Knutzon & Ruud's Bogtrykkeri.

